

POEZIJA

Milan Dekleva

Improvizacije na neznano temo

VII

Nobeno sevanje ne poškoduje pesmi,
le moj skelet, ki strmi iz ljubezni
kot opomba iz Shakespeara.
V nedoločljivosti pesmi je praznina
virtuozna.

In resnična, kamenptič resnice,
ki je v sleherni izgubi obrnjena sama vase.

Skoz pesem gredo težke konjenice
kužne svetlobe, a se ne dotaknejo
njene spomina,
saj medtem, ko vojske prihajajo in odhajajo,
pesmi naježene stoje v grozi biti.
Živ bog ne zdrži nasmeha pesmi,
a galaktični mulj lažje od rešenikov.

Nikoli nisem mislil, da te bom obdržal
s pesmijo,
a v njej te imam, srečnooko,
in tisto najhujše mi podarja besedo metulj
in možnost, da ponovim metulj metulj metulj.

VIII

Ponovitve niso ključ do absolutnega,
 ampak prstne vaje ljubezni,
 ker Bog ni popoln: igriv vstaja
 v zarjo veselja
 in truden lega
 v človekov zaton.

Lahko ponavljam vodomec vodomec,
 a ljubezni ni moč pridobiti
 z žebranjem:
 ljubezen je prazna molitev,
 je praznina molitve.

Ljubezen skoz ponovitve strmi v nas
 kot arktični led v plameneče oči
 Johna Franklina.
 To je vsevsebnost Neminljive
 igre, ki nam daruje datelj resnice
 hkrati z osulim cvetom.

Ponavljam, da bi mojstril
 zapuščenost. Na tak način voda zapušča
 sito v rokah iskalca zlata.

Častilec kože sem! S kakšno plemenito
 vdanostjo koža objema dušo
 in kaže smer mojim objemom!

IX

Odlagam, zadržujem veliko Besedo,
odlagam, zadržujem seme,
polzim vate, presunjen, ker si me poklicala
z vsemi odtenki pomenov,
ki so v naplavinah slučaja razvili
škržata in bogomoljko,
okrogolino lastavičjega gnezda,
hišno številko zaupanja,
Gargantuov smisel za mero,
kulinarični delirij bele pritlikavke ...,

ki so v naplavinah slučaja razvili

čas,

najprej njegov popek, s katerim je
komajrojeni ukrivil prostor
in uročil Brancusijeve kamenptiče,
potem njegov spomin,

spomin časa,

v katerem so se hahljali gnostiki,
kabalisti in razkosane makedonske lubenice,

presunjen, da se ponavlja
 zbranost vesolja v zadržanosti
 razdajanja,
 tako kot se v Babilonski knjižnici
 stvaritelja Borgesa
 kopičijo čebele
 in se zapletajo v šesterokotni zakon
 šesterokotničnega sveta,

presunjen,
 ker je ljubezni zmeraj tako malo,
 ker sem je nevajen
 in je ne morem zdržati
 na enak način, kot grmade niso mogle zdržati
 lepote čarovnic,
 katerih spolovila so se spremenila
 v magnolije.

X

Kar me davi, taščica,
 je neznanska preprostost
 magnolije, cvetočega dokaza
 popolne zgodnosti:
 v bližini lepote ni mogoče
 biti evolucionist, še manj verjeti
 v božji mezinec,
 v bližini lepote se nas loti norčavost
 à la Mozart. Rezgetamo na noge
 klavirjev in dvornih migetavk

in tudi na globokoumna rezoniranja
 inkvizicij. O, kako rablji ljubijo!
 Ljubijo žrtve in svoje žrtvovanje,
 ker uresničujejo pravično kazen,
 pravico kazni.
 Se spominjaš, kako je Sonce kaznovalo
 Giordana Bruna?

Ti pa me nisi kaznovala,
 čeprav sem se vrtel okrog tebe,
 izgubljen za sijaj zvezd,
 ki jih je poslednji videl Ptolomej,
 izgubljen za materine skrbi,
 za skrbi, ki so jo razžrle, da je postala
 drobna bucika hrepenenja in nostalgije
 in me gledala v neznanem jeziku
 kamenptiča,
 težkem in lahkem,
 glinenognjenem.

Nisi me kaznovala,
 tavajočega, neodločnega,
 podobnega medvedu brez hoste,
 Kantu brez čiste misli.
 Šla sva in se sprijela,
 da se je večnost dušila v svoji lastni krvi
 in da so preskakovali dedni zapisi
 najinih usod
 kot lahkokrila smrt
 v zgodbah Dekameronu
 z gobavca na gobavca.

XI

V Giottovi slutnji perspektive
 je bil zajet težki vonj
 cvetoče akacije,
 danes,
 konec maja,
 v mlačnem dežju,
 kajti v ozadju gozda
 je s pomanjšanim glasom
 pela kukavica.
 Ampak ta glas je bil bistven
 za obzorje moje izkušnje.
 V spomin mi je priklical otroške vraže,
 drhteče prisluškovanje neki drugi ptici,
 ki je pela o istem:
 kolikor klicev, toliko let.
 Perspektiva je človekov občutek
 za primanjkljaj biti.
 Giottova slutnja je zarisana
 v sistematiko nevronskih stikov,
 s katero moje telo prehaja v dušo
 in shranjuje vonj cvetja
 v spomin nekega bitja,
 ki se na čuden način naslanja
 na dar tvoje ljubezni,
 izgovarjajoč blizke besede:
 talni metulj, plameneče oči vodomca,
 govnač te slači, Izolda, govnač
 glinenognjeni,
 Giottov objokovani mrtvi kralj.